Р Е Ш Е Н И Е
№ 39409

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 55 състав,** в публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7926** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] срещу Заповед № 513з-6584/15.06.2026г., издадена от началника на отдел „Миграция“ при СДВР, с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление № 101260/08.05.2026г. на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗЧРБ. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, като постановен при липса на мотиви, в нарушение на материалния закон, както и при допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила. Счита, че административният орган е издал обжалвания отказ без да са изяснени релевантните факти и обстоятелства. Твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като към датата на издаването ѝ съпругата на жалбоподателя е имала действащо разрешение за продължително пребиваване до 30.06.2026г., поради което е неправилен изводът на органа, че липсва лице, от което жалбоподателят да черпи производното си право на пребиваване. Поддържа се и че отказът по заявлението на съпругата не е бил влязъл в сила. Иска се отмяна на заповедта и връщане на преписката за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят А. А. се явява лично и се представлява от адв. Б., като поддържат жалбата по изложените в нея съображения. Претендират се присъждане на съдебни разноски.

Ответникът - началник на отдел „Миграция“ при СДВР редовно уведомен, не се представлява. Постъпило е на 29.09.2026г. писмено становище от процесуалния представител на ответника, с което се оспорва жалбата и се претендира се разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави

възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.
Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, приема за установено следното:
Жалбоподателят А. И. А. и В. В. А. ([дата на раждане] в [населено място]) са законни съпрузи, сключили граждански брак на 25.08.2017г. в [населено място], Русия, за което е съставен акт под № 1197. Въз основа на съществуващото брачно правоотношение жалбоподателят е притежавал разрешение за продължително пребиваване в Република България със срок на валидност до 30.06.2026г. В законоустановения срок – на 08.05.2026г., същият е подал заявление-декларация с вх. № 10/260 за продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ. От представената административна преписка се установява, че съпругата на жалбоподателя – В. В. А., е пребивавала в страната на самостоятелно правно основание, като е притежавала Разрешение за пребиваване тип „RESIDENCE PERMIT“ № RA0858747, валидно до 30.06.2026г.
На същата дата – 08.05.2026г., тя е депозирала заявление за подновяване на своя престой. На 15.06.2026г. по заявлението на съпругата е постановена Заповед за отказ № 513з-6528. На същата дата – 15.06.2026г., полицейски инспектор в сектор „Законна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР изготвя Становище рег. № 513р-65132, в което приема, че предвид постановения отказ спрямо В. А., за нейния съпруг липсва материалноправно основание за черпене на производни права по чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ.
Въз основа на цитираното становище, началникът на отдел „Миграция“ при СДВР издава процесната Заповед № 513з-6584 от 15.06.2026г., с която на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ отказва подновяване статута на жалбоподателя. Заповедта е връчена лично на лицето на 16.06.2026г. В заповедта се приема, че по отношение на съпругата В. А. е приключило паралелно административно производство, по което е издадена Заповед рег. № 513з-6528 от 15.06.2026г. за отказ за издаване на ново разрешение за пребиваване. Въз основа на този факт административният орган е направил крайния си правен и фактически извод, че към момента на произнасянето е налице „липса на разрешено продължително пребиваване на съпругата“. В акта е прието, че това обстоятелство съставлява абсолютна пречка за предоставяне право на пребиваване на нейния съпруг, тъй като той не отговаря на специфичните условия по чл. 24, ал. 1, т. 13 от ЗЧРБ. Административният орган е заключил, че кандидатът не изпълнява изискванията на закона поради отпадане на правопораждащия субект, от когото черпи производните си права, което съставлява основание за прилагане на чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ.
По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост. От ответника са представени заповеди относно компетентността на органа, издал акта. Със Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта.
В хода на съдебното производство от жалбоподателя са представени Договор за наем на недвижим имот от 24.04.2026г. относно апартамент № 1 в [населено място], [улица], ведно с нотариално заверена декларация от собственика Е. П. И., Банково удостоверение от Т. Б. ЕАД от 15.04.2026г. за налични средства по сметка на жалбоподателя в размер на 14 988.58 евро, както и действащи медицински застраховки за чужденци, сключени със ЗЕАД „Б. Живот В. И. Груп“. Приложени са медицински документи – Етапна епикриза № 7485/2026г. и Етапна епикриза на

новороденото № 7551/2026г., издадени от МБАЛ „Н.“ – [населено място], от които се установява, че съпругата и новороденото им дете са преминали през спешно оперативно родоразрешение (Цезарово сечение) на 12.06.2026г. вследствие на усложнена бременност, като недоносеното дете е хоспитализирано в интензивно отделение и се нуждае от специализирани медицински грижи.
При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна:
По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на А. А. лично на 16.06.2026г. Жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 26.06.2026г. до съда, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.
Разгледана по същество тя е основателна.
Оспорената Заповед № 513з-6584/15.06.2026г., издадена от С. Т. С. за Началник на отдел „Миграция“ при СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от Заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР до отпадане на необходимостта, считано от 19.05.2025г. Със Заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” при СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България.
Заповедта е в писмена форма и съдържа фактически и правни основания. Поради това не е налице порок по чл. 146, т. 2 АПК.
Спорът е по съществото на материалноправната преценка. Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а – 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к – 33м, 33п и 33т. Това е обща отказна норма, която предпоставя точно установяване на липсата на конкретната положителна материалноправна предпоставка, на която заявителят основава искането си.
В случая заявлението е подадено на основание чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗЧРБ – като член на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително пребиваване. Следователно за да е законосъобразен отказът по чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, административният орган е следвало да установи по несъмнен начин, че към релевантния момент съпругата на жалбоподателя не е чужденец с разрешено продължително пребиваване.
Този извод не следва от събраните по делото доказателства. Напротив, в самата заповед е посочено, че съпругата е имала разрешено продължително пребиваване до 30.06.2026г. Процесната заповед е издадена на 15.06.2026г., тоест преди изтичането на този срок. Следователно към датата на постановяване на отказа съпругата е притежавала действащо разрешение за продължително пребиваване.
Обстоятелството, че на същата дата по нейно заявление е постановен отказ за ново разрешение за пребиваване, не означава, че вече предоставеното и неизтекло разрешение е престанало да действа. Отказът за предоставяне на нов период на пребиваване не заличава автоматично действието на съществуващото разрешение за срока, за който то вече е издадено. Поради това изводът на административния орган за „липса на разрешено продължително пребиваване“ на съпругата към 15.06.2026г. е в противоречие със собствените фактически констатации в акта. Наред с това органът е основал отказа си и на друг административен акт, издаден по отношение

на трето лице, без да се установява същият към релевантния момент да е бил влязъл в сила.
Съгласно чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК административният орган е длъжен да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая и да събере необходимите доказателства. В случая това задължение не е изпълнено правилно, тъй като не е отчетено, че към датата на акта съпругата на жалбоподателя все още е имала валидно разрешение за продължително пребиваване. Поради това е налице и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.
Следователно процесната заповед е издадена в противоречие с материалния закон, тъй като не е било установено отсъствие на предпоставките по заявеното основание, а именно по чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗЧРБ. Това обуславя отмяната ѝ на основание чл. 146, т. 4 АПК, както и на основание чл. 146, т. 3 АПК.
Съдът намира, че не следва сам да решава въпроса по същество вместо административния орган. Преписката следва да бъде върната за ново произнасяне, при което органът да съобрази, че към 15.06.2026г. съпругата на жалбоподателя е имала действащо разрешение за продължително пребиваване до 30.06.2026г., и да извърши нова цялостна преценка на всички относими факти и доказателства към релевантния момент.
Медицинските документи относно здравословното състояние на съпругата и новороденото дете не са самостоятелното основание, на което съдът отменя заповедта, но потвърждават, че административният орган е следвало да подхожда с особена прецизност при преценката на фактите, доколкото се засяга семейният живот на реално установено семейство с малолетни деца и уязвима ситуация.
При този изход на спора право на разноски има жалбоподателят на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. По делото е доказано извършването на разноски за държавна такса от 5.11 евро и адвокатско възнаграждение от 250 евро (с левова равностойност 488.96 лева). Ответната страна е релевирала възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, което съдът намира за неоснователно. Договореният хонорар надвишава минималния размер от 400 лева, предвиден в чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г., с под 90 лева. Предвид фактическата и правна сложност на производството и обема на доказателствата, размерът е напълно съобразен с казуса и се дължи в пълен размер, заедно с държавната такса, или общо 255.11 евро.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 55-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед рег. № 5133-6584/15.06.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ при СДВР, с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на А. А., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , по заявление № 101260/08.05.2026г.
ИЗПРАЩА преписката на началника на отдел „Миграция“ при СДВР за ново произнасяне по заявление № 101260/08.05.2026г. на А. А., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , при съобразяване на указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. А., гражданин на Р. федерация, [дата на раждане] , сумата от 255.11 евро /двеста петдесет и пет евро и 11 евроцента/, представляваща направените по делото разноски.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: